

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 17)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

*/ Sài Gòn, thứ Tư ngày 8/9/1971

Đi dạy trở lại.

Phương Thảo điện thoại cho biết Sơn có về Sài Gòn ít hôm và đã trở lại Nha Trang trong lúc tôi đang ở Dalat. Nghe xao xuyên thật nhiều vì điều ấy, tôi hiểu, bấy lâu tự dối trá rằng đã lãng quên Sơn nhưng thật thì không đúng. Bất cứ tin tức nào về Sơn cũng vẫn làm trái tim tôi dao động.

Buổi tối lên nhà Sơn, gặp chị Thành, chị Hiếu rồi lại nghe chuyện về Sơn. Một lúc chị Thành nhắc đến cô Lâm. Tôi thấy nhói đau trong lòng khi luận điệu và lời lẽ chị hằn rõ sự xót thương cô ấy. Chị trách, “Sao Sơn lại đưa em đến gặp cô Lâm làm gì?” Tôi muốn bật cười cho thỏa sự kiêu hãnh trước những ngộ nhận của họ rằng tôi cần Sơn và cố chiếm đoạt Sơn để làm đau khổ cho người đàn bà kia. Ôi! Thật tội nghiệp Sơn! Sơn càng mất tôi dễ dàng hơn vì các người thân của mình.

*/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 9/9/1971

Nhận điện thoại Phương Thảo cho hay Sơn vừa mới về Sài Gòn tức thì, và rồi tiếng nói trầm âm của anh vang lên bên kia đầu giây. Tôi hỏi:

"Sơn có muốn gặp em không?"

Anh đáp nhỏ, âm vang thật buồn bã:

"Nếu em cho phép."

*/ Sài Gòn, thứ Bảy ngày 11/9/1971

Bỏ hai giờ dạy buổi sáng, tôi đến tìm Sơn. Giờ đây sự lặng im cố ý của người cha về chuyện cưới xin đã khiến mẹ tôi chống đối ra mặt sự liên lạc giữa hai người. Vì thế Sơn cũng chẳng còn dám tìm đến Yên Đỗ lần nào nữa.

Ba tháng trời xa cách, Sơn vẫn như dạo trước, tươi cười rạng rỡ khi nhìn thấy tôi bước vào phòng khách, trong khi tim tôi (lạ thay!) chỉ là một thoáng mừng rồi tắt lịm ngay.

Sơn bảo rằng tôi thật gầy, lại thêm:

"Em hay đi xa quá mà, làm sao khoẻ nổi?"

Lời trách nhẹ nhàng ngụ ý thất vọng.

Một câu khác Sơn tỏ bày trong cái cười mỉm:

"Em thông minh ngoài sức tưởng tượng của anh. Lại nghệ sĩ nữa! Mà một người vợ vừa thông minh vừa nghệ sĩ thì thật khó thể gò mình trong khuôn khổ chật hẹp của một mái gia đình."

5 giờ chiều trở lại nhà Sơn, gặp đầy đủ các người thân. Có một câu người cha hỏi:

"Thằng bé khá không? Sao không ẵm nó lên chơi?"

Tôi hiểu rằng "*nghệ sĩ*" là không bao giờ Sơn có được tôi" khi từ câu nói trên, người cha đã cho tôi nhìn thấy "*sự đương nhiên kết thúc của vấn đề*". Đó là điều mà Mẹ không bao giờ chấp nhận, giống như một câu Mẹ nói trong lần xung đột

trước: *"Nếu cha nó không xuống cưới xin đằng hoàng thì hoặc là con phải cắt đứt với nó, hoặc là con đi theo không nó mà chẳng cần nhìn mặt Mẹ."*

Ồi! Định mệnh đã rõ ràng thì có liệu cách nào cũng chỉ thế thôi!

Trong câu chuyện *café*, Sơn và tôi cùng đồng ý một điêm rằng, *"Ngày nào nhìn thấy nhau thì quên hết mọi sự để sống cho nhau. Sau đó, mỗi người có tự do riêng trên hai ngã đường khác biệt..."*

Đây cũng là điều rất đáng buồn nếu cả hai còn có trong tim chút tình lưu luyến, nhưng biết làm sao hơn nữa? Tương lai chúng tôi mù mịt quá với sự trông mong vào hai gia đình cùng dẹp bỏ trước nhau những gì gọi là danh dự hay tự ái.

Ngoài ra còn có một sự thật đáng buồn khác mà cả tôi lẫn Sơn đều âm thầm trốn chạy: *"Hình ảnh Noel vẫn không đủ mãnh lực khiến cả hai bằng lòng hy sinh cho nhau mọi tình cảm riêng tư..."* Thì thôi vậy!..

Gặp lại Sơn lần này, sao chỉ nghe tràn ứ trong hồn một cảm giác mênh mông khó tả. Tôi khờ nhọc tìm kiếm lại nỗi rung cảm cũ mà chỉ là vô vọng. Bên Sơn (từ trước và bây giờ), luôn luôn tôi nghe cô đơn cách lạ để phải đặt nhiều lần với mình câu hỏi, *"Sơn có đã xứng đáng là người để tôi trao trọn cuộc đời và trái tim không?"*

Một bà chị họ của Sơn đưa ra nhận xét rằng trong chuyện hai người, tôi là đứa *"khá tính toán"*. Điều này dẫu có làm tổn thương tôi chút ít khi nghe Sơn kể lại, nhưng phải nhận đó là một sự

thật. *Sự tính toán không phải nằm ở phần vật chất mà chính là trên tình cảm, tâm tư.*

... ..

(Lạc mất hai trang)... ..

... ..

Cho nên trong câu chuyện chiều nay, chúng tôi không giấu diếm mà tỏ rõ sự thất vọng về nhau trên mỗi phía. *Thất vọng hơn có lẽ là ở cá nhân Sơn khi nghĩ rằng tôi không phải là con người ngu xuẩn (hay cố làm ra vẻ ngu xuẩn!) trước người đàn ông yêu họ. Dù vậy, đã đến lúc không còn muốn tô trét lên mặt lớp sơn giả tạo nào nữa. Đến hồi tôi sẵn sàng chấp nhận sự cô đơn hơn là phải dối mình và dối cả người chỉ để mưu cầu một chút hôn nhân!*

Không! Tôi không phải là kẻ như vậy. Tôi có thể yêu và sống rất thành thật mọi cảm nghĩ, hy sinh và chịu đựng tất cả cho đối tượng, nhưng một khi nhận chân ra đối tượng không còn xứng đáng với tấm lòng mình thì tôi quay mặt ngay, chẳng chút xót xa.

Trong câu chuyện với Sơn chiều nay, nhiều vấn đề liên quan đến Noel, hoặc là niềm tin trong tình cảm, được tôi tỏ bày chính xác.... Tuy nhiên có một điều đặc biệt là ***“câu chuyện cưới xin không hề được tôi khơi lại trong khi Sơn như có ý muốn nói lên điều ấy nhiều nhất.”***

Sau cùng Sơn tỏ bày cách giận dữ:

"Bây giờ thì anh mới hiểu rằng em thật là ác độc. Em muốn anh đưa lên gặp Lâm để rồi sau đó từ chối anh. Đúng hơn là *em bỏ rơi anh!*"

Tôi cười mỉm:

"Anh đang tiếc?"

Sơn bật la:

"Tiếc chứ! Bởi nếu biết bây giờ em bỏ rơi anh, anh đã không đưa em đến gặp Lâm để còn có thể quay lại với cô ta."

Tôi nhìn thẳng Sơn, *nghe ghê tởm thật sự con người trước mặt, đồng lúc với nỗi đau lòng cho Noel dâng lên trong tim, cuộn cuộn*. Giọng tôi không giấu niềm khinh thị:

"Cá nhân em không cần bất cứ điều gì nơi Sơn, từ danh dự cho đến đời sống, mà em từng nhiều lần van xin anh hãy nghĩ đến đứa con... Giờ đây em biết mình đã làm một việc hết sức ngu xuẩn bởi vì *trong tâm hồn anh, đứa con vẫn chỉ là con số không rõ rệt*. Bằng chứng rằng lúc nào anh cũng nghĩ đến điều nắm giữ hoặc em hoặc cô Lâm chứ *chẳng bao giờ là Noel*."

Chúng tôi cùng lặng im rất lâu trước nhau. Tôi đau đớn hiểu rằng từ trước đến nay, Noel chỉ là "*đứa con của riêng tôi*" mà Sơn không hề muốn nhìn ngó đến.

Buổi chiều trời mưa, rỗng không xa lạ *từ phía tôi* một cách không che đậy.

Thật lâu, Sơn nắm bàn tay tôi:

"Nghĩ gì thế cưng?"

Tôi lắc đầu, chán nản.

Lại nghe Sơn tiếp:

"Những tháng ngày ngoài Dục Mỹ, anh đã ân hận nhiều mỗi khi nhớ lại thời gian có em trong căn nhà đường Trương Tấn Bửu. Đạo ấy, sao anh hay lừa dối em quá!"

Tôi vẫn im lặng. Ích lợi gì khi nói lên một sự thật đã muộn. Sơn muốn bày tỏ lòng thành thực, hay là muốn cho tôi nhìn thấy rõ hơn những lừa bịp tình cảm trong cuộc sống lừa dối?

Giọng Sơn ân cần:

"Xin cho anh biết em đang nghĩ gì?"

Lần này thì tôi đáp:

"Đến những chuyến khởi hành đơn độc với Noel."

Sơn cười:

"Tại sao không nghĩ rằng trong các chuyến đi, em và con không cô độc vì còn có anh bên cạnh?"

Tôi lắc đầu, im lặng.

Sơn nói nhỏ:

"Em đâu biết rằng anh đang yêu và rất cần em!"

Tôi vẫn không nói gì.

Tất cả đều muộn trễ. Trái tim tôi đã lạnh!

***/ Sài Gòn, thứ Ba 14/9/1971**

Hôm nay Sơn vẫn chưa về Dục Mỹ, nên buổi chiều đã thấy Sơn và anh Lan đến trước cửa lớp chờ tôi. Chúng tôi trở lại vui vẻ (tại sao cả hai có nhiều bộ mặt với nhau quá?)

Ngồi chuyện trò trong quán café, tôi thật kinh ngạc và đau lòng nhận ra điều rằng trên rất nhiều khía cạnh thuộc Văn Chương Nghệ Thuật Âm Nhạc và cả kiến thức học vấn, Sơn thật là kém cỏi. Tôi không dám nghĩ... nhưng rất biết, cho dù có kết hợp suông sẻ thì sự chênh lệch đó một ngày cũng sẽ là điềm lớn lao làm tan vỡ tình yêu và đời sống lứa đôi.

Có lúc Sơn nắm tay tôi xiết mạnh, nhưng sao trong tim chỉ là nỗi buồn rầu quá đỗi?...

... ..

Lạc mắt hai trang

... ..

Tôi thì thầm:

"Nhớ lại ban chiều, em đã thật muộn phiền khi nghe Sơn gọi lại những kỷ niệm riêng. Em biết mình vô lý nhưng mong Sơn hiểu. Ngày nào trên căn nhà Trương Tấn Bửu, em thật dịu dàng cam chịu bởi vì *khi đó em chẳng hề yêu Sơn*. Còn bây giờ em dễ dàng bóc giận nếu tình cờ tìm được chút dấu vết nào cũ kỹ. Sơn và em, chúng mình đều có dĩ vãng nhưng không nên vì dĩ vãng mà làm mất đi hạnh phúc hiện tại. Người cần Sơn là em và ngược lại, tại sao chúng mình cứ dày vò nhau bằng những gì đã trở thành quá khứ?"

Bên kia đầu giây, giọng Sơn ảm áp:

"Anh không hề giận phiền gì em. Ban chiều đi về, anh nghe nhớ em khủng khiếp. Chỉ những lúc như vậy mới khiến anh tin được rằng em ***cũng có yêu anh.***"

□

(Tiếp bài 18)

□